

ה"ת 9826/04/23 - מוחמד גבארין נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

ה"ת 9826-04-23 ג'בארין נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 9474-12-22

בפני כבוד השופטת אסתר טפטה גרדי
מבקש מוחמד גבארין
באמצעות עו"ד זיאד זואבי
נגד
משיבה באמצעות עו"ד מלי בניזנו מדינת ישראל

החלטה

1. הונחה לפני בקשה להחזרת תפוס, לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי [מעצר וחיפוש] התשכ"ט-1969 (להלן - הפסד"פ).

2. נגד המבקש הוגש, ביום 22.12.22, כתב אישום, בתיק שמספרו 9474-12-22, המייחס לו עבירות של נהיגה בקלות ראש, שינוי מבנה רכב ונהיגה במצב העלול לסכן עוברי דרך.

כעולה מכתב האישום, ביום 4.5.22, סמוך לשעה 18:25, נהג המבקש ברכב פרטי, מסוג "אאודי", מ.ר. 35-880-54, בכביש עירוני, בשפרעם, כשברכב בוצעו שינויי מבנה, כמפורט בכתב האישום. בין היתר הותקנו ברכב מנוע השונה מזה הרשום ברישיון הרכב, צמיגים במידות שאינן תואמות את סוג הרכב, קפיצים לא מקוריים שמיועדים להנמכת הרכב, צלחות בלמים לא מקוריות, וברכב נמצא מחשב נייד המחובר למחשב הרכב, אשר מחשיד כי מחשב הרכב עבר פריצה או שינוי תוכנה.

אותה עת נהג המבקש ברכבו, בקלות ראש, בכך שנהג ברכב בו נמצאו ליקויים בטיחותיים חמורים אשר יש בהם סיכון למבקש ולמשתמשי הדרך האחרים.

בהודעה לבית המשפט, שצורפה לכתב האישום, צוין כי בהתאם לסעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969, תבקש המאשימה לחלט את הרכב בו בוצעו העבירות, וכן מחשב נייד אשר היה ברכב.

בשלב זה התיק העיקרי קבוע להקראה ליום 19.6.23.

תיק החקירה הוגש לעיוני.

3. כעולה מתיק החקירה, הרכב תפוס החל מיום 4.5.22.

ביום 7.7.22, נדחתה בקשה להחזרת תפוס שהגיש המבקש במסגרת ה"ת 13771-05-22. בהחלטה צוין קיומן של

ראיות שקושרות את המבקש לביצוע העבירות, וכי נוכח מהות העבירות קיים פוטנציאל חילוט לרכב. עם זאת, נוכח פרק הזמן הקצר שחלף מאז תחילת החקירה, ומורכבות החקירה, נקבע שיש לאפשר למשיבה המשך החקירה, כשהרכב, שמהווה את הראיה העיקרית בתיק, בחזקתה, וכי טרם בשלה העת להורות על החזרתו.

4. הבקשה שלפני הוגשה ביום 25.4.23, וביום 21.5.23 נערך דיון בבקשה.

הסנגור מבקש להורות על השבת הרכב מהטעמים שלהלן:

א. אכיפה בררנית - לשיטת הסנגור, העבירות שמיוחסות למבקש נובעות מעצם השינויים שנעשו ברכב, וכי אין מדובר בעבירות חמורות, כגון, נסיעה במהירות או מעורבות בתאונה. לטענתו, בתיקים מעין אלה, לא נתפס הרכב, ולא מתבקש חילוט, ודי באפליה זו, כלפי המבקש, כדי להורות על השבת הרכב לאלתר. הסנגור עתר להורות למשיבה, מכוח סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, לחשוף את מספר התיקים בהם, בעבירות דומות, נתפס הרכב, והתבקש חילוט, לעומת מספר התיקים, בהם לא קוים הליך דומה.

ב. התפיסה מנוגדת לנוהל משטרי - נטען כי על פי נוהל המשטרה, שכותרתו "חילוט כלי רכב בעבירות תעבורה", שמספרו 300.10.04, וכן על פי הנוהל שקדם לו, שצורף לבקשה, אין למשיבה סמכות לחלט רכבים בעבירות האמורות. לשיטת הסנגור, הגם שרשימת העבירות, המצוינת בנוהל, בעטיה רשאית המשיבה לבקש חילוט, אינה סגורה, הרי שאין בתיק הנוכחי נסיבות כאלה, או צבר עבירות או עבר פלילי ותעבורתי שמצדיק זאת, על פי הנוהל. כן הופנה בית המשפט לבש"פ 3434-21 יוסף אלנאשף נ' מדינת ישראל (15.6.21) (להלן - עניין אלנאשף), שם נפסק כי על תפיסת רכב, לפי סעיף 32 לפסד"פ, להיעשות על פי אמות מידה מנהליות ברורות.

ג. הליכים קודמים, חלוף זמן רב, פגיעה קשה בקניין - נטען כי בקשה דומה קודמת שהגיש המבקש נדחתה בעבר כדי לאפשר למשיבה להשלים חקירתה, כשהרכב בחזקתה. כעת, חלפה למעלה משנה מיום תפיסת הרכב, והוגש כתב אישום, ולכן בשלה העת להשבת הרכב. עוד נטען כי תפיסת רכב יקר ערך לתקופה של למעלה משנה, טרם הורשע המבקש, יש בה משום פגיעה קניינית במבקש, והיא אינה מידתית.

ד. העדרן של ראיות לכאורה - לטענת ב"כ המבקש, קיים כרסום משמעותי בראיות. טענה זו לא פורטה.

המשיבה מתנגדת לבקשה מהנימוקים שלהלן:

א. לשיטתה, כתב האישום כולל הודעה בדבר חילוט הרכב בתום ההליך, והמשיבה מתכוונת לעתור לחילוט. טענות ההגנה בדבר החילוט, מקומן לתום ההליך העיקרי, ועל כן הנוהל, שעניינו חילוט כלי רכב בעבירות תעבורה, אינו רלוונטי בשלב זה.

ב. בשלב זה עדיין לא ניתן מענה לכתב האישום, והרכב, אשר בו בוצעו, לכאורה, שינויי מבנה, נחוץ להוכחת השינויים שנעשו בו ותפוס כראיה וכמוצג בתיק. זאת, בניגוד לרכב באמצעותו בוצעו עבירות כגון נהיגה בשכרות או נהיגה בפסילה.

ג. המשיבה עותרת לחילוט במספר רב של תיקים, הן במקרים בהם מבוצעת עבירה ברכב, והן במקרים בהם הרכב עצמו מהווה את העבירה, כגון תיק זה.

5. בדיון שנערך לפני הוסיף וטען הסנגור כי יש לדחות את טענת המשיבה כי הרכב דרוש לה כראיה וכמוצג, שכן אין לכך אזכור בכתב האישום. זאת ועוד, ככל שהרכב דרוש כראיה, הרי שבתיק החקירה קיימת חוות דעת מומחה, מטעם המשיבה, בדבר השינויים הנטענים בכתב האישום, כך שאין צורך ברכב עצמו להוכחת העבירה, ויש לבחור באפשרות שפוגעת פחות בנאשם.

6. ביום 30.5.23 הוריתי למשיבה להמציא את הנוהל העדכני לעניין חילוט כלי רכב בעבירות תעבורה.

המשיבה המציאה את הנוהל שעניינו "חילוט כלי רכב בעבירות תעבורה", מספרו 300.10.04, שתחילתו ביום 8.12.22 (להלן - נוהל החילוט). המשיבה שבה והדגישה כי הנוהל רלוונטי אך לשלב החילוט ובית המשפט הופנה לסעיף 3 לנוהל, הקובע כי מלבד רשימת העבירות שצוינו בו, ובעטין תישקל האפשרות לחילוט רכב, ניתן לשקול חילוט בשים לב "לנסיבות הארוע, סוג העבירות שבוצעו, לרבות מקרה בו עולה צבר של עבירות המנויות בטבלה במינון שונה או ביחד עם עבירות אחרות/מאלו המנויות בטבלה...".

בתגובה טען הסנגור כי הנוהל רלוונטי, מאחר שהמשיבה מבקשת לחלט הרכב, וכי סמכות התפיסה קמה מכח סמכות החילוט בתום ההליך.

עוד הוסיף וטען הסנגור כי בניגוד לסעיף 35 לפסד"פ, הרכב תפוס על ידי המשיבה לתקופה של למעלה מחצי שנה, ללא שהוגשה מטעמה בקשה מתאימה להארכת התפיסה, ומכאן שתפיסתו נעדרת סמכות.

הכרעה

7. לאחר שעיינתי בטיעוני הצדדים, אני סבורה כי דין הבקשה להחזרת התפוס להידחות, ואבאר.

8. ראשית נבחן האם קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות שמיוחסות למבקש, והאם ניבטת מהמשך נהיגת המבקש מסוכנות.

9. **אשר לראיות לכאורה -**

עיינתי בתיק החקירה ומצאתי קיומן של ראיות לכאורה לביצוע העבירות שמיוחסות למבקש. אפנה בעניין זה לדוחות השוטרים תאופיק מחשי ואביב יחזקאל, דוח עיכוב של המבקש, הודעות המבקש והנוסעים שהיו עמו ברכב, חוות דעת מומחה של רס"מ סאלח סויד, בדבר השינויים שבוצעו ברכב, מיום 23.10.22, רישיון הרכב, אישור רישום בעלות רכב, ואישור משרד הרישוי בעניין בעלות המבקש ברכב.

הסנגור העלה בבקשתו טענה כללית לקיומו של כרסום בחומר הראיות, אולם זו לא פורטה ולא נומקה.

בהינתן האמור, אני קובעת כי בשלב זה, קיימות די ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למבקש.

10. **אשר למסוכנות -**

למבקש מיוחסות עבירות של נהיגה בקלות ראש, בכך שנהג ברכב בו נמצאים ליקויים בטיחותיים חמורים, שמסכנים את משתמשי הדרך, שינוי מבנה רכב, ונהיגה במצב העלול לסכן עוברי דרך. חומרתן של עבירות אלה רבה והסיכון שניבט מהן למשתמשי הדרך ולנהג גבוה.

אשר לנסיבות המקרה, השוטרים ציינו בדוחות הפעולה שערכו כי הם משמשים כסיירים בוחנים מוסמכים, והבחינו שהרכב, בו נהג המבקש מונמך, ומהאגוז יצא רעש חזק. כן ציינו כי בבדיקת תקינות שערכו לרכב נמצאו ליקויים, בהם, אגוז מרעיש, שינוי במערכת פליטה, הנמכות, צמיגים שאינם תואמים את רישיון הרכב, ומערכת מתילן שמותקנת בתא מטען. כן נתפס מחשב נייד שמחובר למחשב הרכב, ועלה חשד כי בוצעו שיפורים במנוע שאינם חוקיים. עם הנהג ברכב היו 3 נוסעים.

כעולה מגליון הרשעותיו, המבקש נהג משנת 2014 וצבר לחובתו 17 הרשעות קודמות, בהן סטייה מנתיב נסיעה תוך הפרעה לתנועה, משנת 2022, כיסוי או ציפוי שמשת רכב, משנת 2022, התנהגות ללא זהירות בדרך, משנת 2021, חציית שטח הפרדה על ידי רכב, משנת 2020, נהיגת טרקטורן ללא קסדת מגן, משנת 2020, 2 הרשעות של אי החזקת הגה בשתי ידיים, משנת 2019, 3 הרשעות של מהירות, משנת 2019, רכב שמבנהו, ציודו, אביזריו שלא לפי התקנות, משנת 2019, עקיפה מימין, משנת 2018, נהיגה בחוסר זהירות, משנת 2018, 2 הרשעות של רכב לא תקין ללא מתן הודעת אי שימוש, משנת 2017, ועוד.

נסיבות ביצוע העבירה, ועברו התעבורתי של המבקש, שכולל הרשעות רבות אך מהשנים האחרונות, בהן, עבירות הקשורות לתקינותו של הרכב, מעידות על מסוכנותו הגבוהה.

הסמכות לתפיסת רכב

11. סעיף 32(א) לפסד"פ קובע:

"רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה."

הפסיקה עמדה על כך כי תפיסת חפץ נועדה לשרת מספר תכליות, מניעת ביצוען של עבירות, שימוש בחפץ כראיה בהליך וחילוט הרכב במקרה של הרשעה (ראו לעניין זה גם **בש"פ 3434-21 יוסף אלנאשף נ' מדינת ישראל** (15.6.21)).

12. הליך של תפיסת רכוש הוא אמצעי דרסטי, ויש להשתמש בו, באופן זהיר ומדוד, ורק כשאינן "חלופת תפיסה" אחרת שיש בה כדי לצמצם את הפגיעה הקניינית הנגרמת בשל התפיסה. ראו לעניין זה דברי בית המשפט העליון **בבש"פ 7715/97 חג'ג' ואח' נ. מדינת ישראל** (8.1.98):

"הפגיעה ברכושו של אדם על ידי נטילתו ממנו, על מנת להבטיח אפשרות חילוט בעתיד, היא פגיעה ברכושו ובקניינו ולפיכך יש לנקוט בו רק כאמצעי אחרון ובהעדר אמצעים חלופיים להבטחת אותה תכלית. כך יש לעשות בהשראת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו וכך יש לעשות על פי עקרון המידתיות המקובל עלינו."

עולה, אפוא, כי על בית המשפט להכריע בבקשה, בהתאם לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, ובהתבסס על עקרון המידתיות, תוך עריכת איזון בין זכותו הקניינית של הנאשם לבין האינטרסים של הציבור. כך גם פגיעת המשטרה בזכות הקניין של המבקש חייבת להיעשות על פי דין, למטרה ראויה, ובמידה שאינה עולה על הנדרש.

זאת ועוד, גם אם קיימת עילה שהצדיקה מלכתחילה את תפיסת החפץ מלכתחילה, יש לבחון האם מתקיימת עילה להמשך תפיסתו בחלוף זמן, ואם כן, יש לבחון האם קיימת "חלופת תפיסה", שיכולה להגשים את תכלית התפיסה, כך שלא תיווצר פגיעה בלתי מידתית בבעל הקניין (ראו בש"פ 6686/99 אליהו עובדיה נ. מדינת ישראל (22.5.00)).

בה"ת (תל אביב-יפו) 12874-05-20 מוראד אבו חוצה נ' מדינת ישראל (24.6.20) (להלן - עניין אבו חוצה), ערך כב' השופט א' האוזרמן הבחנה בין מקרה בו החפץ התפוס הוא עצם "תמים", כשר וחוקי, אולם אופן השימוש שנעשה בו היה פסול, בו אין כל מניעה לבחון חלופת תפיסה, לבין מקרים בהם עצם החזקת הרכב מהווה סיכון או ביצוע עבירה.

בענייננו, טוענת המשיבה כי תפיסת הרכב נועדה לשתי תכליות, שימוש ברכב כראיה בהליך, נוכח השינויים המבניים שבוצעו בו, לכאורה, וחילוט הרכב במקרה של הרשעה.

כעולה מכתב האישום, ברכב בוצעו, לכאורה, שינויי מבנה מהותיים, בהם, בין היתר, התקנת מנוע השונה מהמנוע אשר רשום ברישיון הרכב, התקנת צמיגים במידות שאינן תואמות לרכב, קפיצים לא מקוריים שמיועדים להנמכת הרכב, בלמים לא מקוריים, וברכב נמצא מחשב נייד שחובר למחשב הרכב, דבר אשר מחשיד כי מחשב הרכב עבר פריצה או שינוי תוכנה.

למבקש מיוחסות בכתב האישום עבירות של נהיגה בקלות ראש ונהיגה במצב העלול לסכן עוברי דרך ושינוי מבנה רכב, נוכח הליקויים הבטיחותיים החמורים שנמצאו ברכב, אשר יש בהם כדי לסכן את המבקש ואת יתר משתמשי הדרך.

המשיבה טענה, כאמור, כי הרכב נתפס מהטעם שהוא נחוץ לה כראיה בהליך העיקרי, שכן מדובר בשינויים, לכאורה, שנעשו במבנהו. המשיבה, אפוא, מבקשת להוכיח באמצעותו את העבירות שמיוחסות למבקש.

עם זאת, גם אם קיימת עילה שהצדיקה את תפיסת הרכב בתחילת הדרך, יש לבחון האם מתקיימת עילה להמשך תפיסתו בחלוף זמן, ואם כן, האם קיימת חלופת תפיסה, שיכולה להגשים את תכלית התפיסה, שפגיעתה במבקש פחותה.

בהתחשב בכך שההליך העיקרי מצוי בראשיתו, וטרם נערכה הקראה, כך שבמהלך ההליך יתכן ויעלה צורך לבדוק את הרכב, כפי שזה היה במועד בו נתפס, תכלית תפיסת הרכב, לצורך השימוש ברכב כראיה בהליך, ובירור האמת, עדיין לא פג. בנסיבות אלה לא ניתן להגשים את תכלית התפיסה בחלופת תפיסה, שכן הרכב עצמו, כפי שהוא, נדרש כראיה בהליך.

טענת הסנגור כי בתיק קיימת חוות דעת מומחה, מטעם המשיבה, בדבר השינויים הנטענים בכתב האישום, ועל כן אין צורך בהחזקת הרכב עצמו, דינה להידחות, שכן יתכן כי הצדדים יבקשו לבדוק את הרכב עצמו במסגרת ההליך, כך שלא יהא די בחוות הדעת האמורה.

האזנתי לטענת הסנגור כי מדובר ברכב יקר ערך, שתפוס למעלה משנה, החקירה הסתיימה, והוגש כתב אישום, ועל כן הבשילה העת להשבתו, אולם בנסיבות המקרה, בהן הרכב עצמו נדרש כראיה מרכזית בתיק, כשעדיין לא בוצעה

הקראה בתיק העיקרי, ונוכח הסיכון שניבט מהרכב עצמו, אני סבורה כי יש להעדיף את אינטרס הציבור להחזקת הרכב ולמיצוי הדין, על פני אינטרס המבקש בקניינו, וכי הפגיעה שנגרמת למבקש, בנסיבות אלה, היא מידתית.

אשר לטענת הסנגור כי הרכב תפוס למעלה מחצי שנה, ללא שהוגשה בקשה להארכת התפיסה, בניגוד לסעיף 35 לפסד"פ -

13. סעיף 35 לפסד"פ קובע כי -

אם תוך ששה חדשים מיום תפיסת החפץ על ידי המשטרה, או מיום שהגיע לידיה, לא הוגש המשפט אשר בו צריך החפץ לשמש ראיה ולא ניתן צו על אותו חפץ לפי סעיף 34, תחזיר המשטרה את החפץ לאדם אשר מידיו נלקח; אך רשאי בית משפט שלום, על-פי בקשת שוטר מוסמך או אדם מעוניין, להאריך את התקופה בתנאים שיקבע.

סעיף 34 לפסד"פ קובע כי -

על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך על ידי קצין משטרה בדרגת מפקח משנה או בדרגה גבוהה מזו דרך כלל או לענין מסויים (להלן - שוטר מוסמך), או על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית משפט שלום לצוות כי החפץ ימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהגו בו אחרת כפי שיוורה בית המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו.

בעניינינו, ביום 7.7.22 דחה בית משפט השלום בחיפה, בקשה להחזרת תפוס שהגיש המבקש, ומכאן שניתן צו לפי סעיף 34 לפסד"פ, בתוך ששה חודשים מיום תפיסת החפץ על ידי המשטרה. בנסיבות אלה, טענת הסנגור נדחת.

אשר לטענות המבקש לאכיפה בררנית, ולכך שהתפיסה מנוגדת לנוהל המשטרה

14. בע"פ 3507/19 עבד אלסמד בורקאן נ' מדינת ישראל (03.12.2020), שם נדונה טענת האכיפה הבררנית, ציין בית המשפט העליון כי זו שמורה למקרים חריגים, וכי הנטל המוטל על כתפי נאשם הטוען לקיומה הוא כבד, נוכח חזקת התקינות המנהלית שעומדת לרשות. כן צוין כי על הנאשם להניח תשתית ראייתית ראשונית ולהראות כי לכאורה בוצעה אבחנה בלתי ראויה בין שווים, ולאחר מכן יעבור הנטל לרשות לסותרה.

עוד נקבע בעניין בורקאן כי בנסיבות בהן קיימת מדיניות מוצהרת המדריכה את רשויות התביעה, והרשות פעלה בהתאם לה, יש להקפיד בנטל הראיה על הטוען לאכיפה בררנית ולדרוש כי יצביע על חריגה שיטתית ולאורך זמן ממדיניות האכיפה של הרשות (שם, פסקה 14).

בעניינינו, המשיבה הגישה את נוהל "חילוט כלי רכב בעבירות תעבורה", שתחילתו ביום 8.12.22.

נוהל החילוט מכווין את הפעלת שיקול דעתה של המשיבה בכל הקשור לסמכותה לתפיסת כלי רכב, שנועדו לחילוט.

סעיף 2 לנוהל קובע כי מטרת הנוהל לייצר מדיניות אחידה למשטרה ולגורמי התביעה בכל הקשור לתפיסה וחילוט רכבים בעבירות תעבורה, ולהסדיר את אופן תפיסת הרכב, והעבירות המצדיקות חילוט.

סעיף 1(א) לנוהל קובע כי הנוהל מתייחס לתפיסת רכבים אשר היו מעורבים בעבירות תעבורה חמורות, ונתפסו על פי דין לצורך חילוט.

בענייננו, כהודעת המשיבה בכתב האישום, הרכב נתפס, בין היתר, לצורך חילוטו. מכאן שעל המשיבה לפעול בכל הקשור לתפיסת הרכב, בהתאם לנוהל.

סעיף 3 לנוהל קובע רשימת עבירות בהן תישקל האפשרות לחילוט רכב שבוצעה בו עבירה. העבירות שמיוחסות למבקש אינן כלולות ברשימה.

סעיף 3(א) קובע כי אין מדובר ברשימה סגורה, ומדגיש כי נוסף לרשימת העבירות שצוינה בסעיף, ניתן לשקול חילוט רכב בשים לב לנסיבות האירוע, סוג העבירות שבוצעו, לרבות מקרה בו עולה צבר של עבירות המנויות בטבלה, במינון שונה או ביחד עם עבירות אחרות מאלו המנויות בטבלה, עברו הפלילי-תעבורתי של החשוד, ותק נהיגתו, סוג הרישיון וסוג הרכב. כל זאת בכפוף לאישור הגורמים המצוינים, ולאחר היוועצות עם ראש יחידת התביעות ומנימוקים שירשמו בתיק החקירה.

בענייננו, למבקש מיוחסות עבירות של שינוי מבנה רכב, נהיגה בקלות ראש, נוכח הליקויים הבטיחותיים החמורים שנמצאו ברכב, ונהיגה במצב העלול לסכן עוברי דרך. עיון בתיק החקירה מעלה כי ניתן אישור של רמ"ח (ראש מחלקת) תביעות פלילי לבקשת החילוט, נוכח המסוכנות שנשקפת מהרכב.

בהינתן העבירות שמיוחסות למבקש, שינוי המבנה המשמעותיים שנעשו ברכב, והסיכון הרב שניבט מהרכב למשתמשי הדרך, ובהתחשב בעברו התעבורתי של המבקש, שכולל הרשעות אך מהשנים האחרונות, בהן עבירות מאותה משפחה, כשבקשת החילוט קיבלה את אישור רמ"ח תביעות פלילי, אני סבורה כי מקרה זה, נוכח חומרתו, חוסה תחת אותם מקרים בהם, על פי הנוהל, ראשית המשיבה לבקש חילוט הרכב.

בנסיבות אלה, תפיסת הרכב, לצורך חילוטו בתום ההליך, נעשתה על פי הנוהל.

משסברתי כי המשיבה פעלה בהתאם לנוהל, על מנת להוכיח כי התקיימה אכיפה בררנית כלפי המבקש, היה על המבקש להצביע על חריגה שיטתית ולאורך זמן מהנוהל. טענת המבקש לאכיפה בררנית, נטענה בעלמא, ללא שהונחה לה כל תשתית ראייתית, ומכאן שהמבקש לא עמד בנטל הראשוני שמוטל עליו להניח תשתית ראייתית לקיומה של האפליה הנטענת.

בנסיבות אלה, הטענה לאכיפה בררנית נדחת.

15. נוכח האמור מעלה, נוכח מהות העבירות שמיוחסות למבקש, נחיצות הרכב כראיה בהליך העיקרי, והסיכון שניבט מהרכב, אני מורה כי בשלב זה הרכב התפוס יישאר בחזקת המשיבה.

נוכח האמור, הבקשה להחזרת התפוס נדחית.

ניתנה היום, ט"ז סיוון תשפ"ג, 05 יוני 2023, בהעדר הצדדים.